

KFAAF Activiteitenrapportage 2022

2022 is een jaar geweest waarin wij afscheid hebben moeten nemen van een grote groep dieren die al langere tijd in huize KFAAF woonachtig waren en die door ziekte en/of handicap uitbehandeld waren. Maar niet alleen van dieren die al jaren bij ons woonden, ook van dieren die nieuw binnen waren gekomen hebben we afscheid moeten nemen omdat ze er te ernstig aan toe waren en er voor hen geen kwaliteit van leven en levensvreugde meer was.

In januari konden de vier(drie)voeters voor het eerst allemaal tegelijkertijd mee op wandeling naar het bos. We hadden namelijk de eerste looproute af. Daarvoor moest één kilometer landschappelijk hekwerk met diverse poorten geplaatst worden aan de binnenkant van het terrein. Hierdoor kan de bende van KFAAF veilig de oversteek maken van het huis naar het gedenkbos. Het was en is nog steeds een machtig mooi gezicht om de bende van KFAAF elke dag weer dolenthousiast met z'n allen richting het bos te zien rennen waar ze heerlijk kunnen genieten van de blaadjes, de geurtjes, de bosbewoner vriendjes, de stokken en ga zo maar door. Ook de knorrebpsen mogen lekker rondstruinen in het bos en ook bij hen zien we een dikke glimlach op hun prachtige snoetjes terwijl hun staartjes vrolijk rondzwiepen als ze door de bladeren slenteren op zoek naar eikeltjes. In het begin van het jaar krijgt tante Poppy ook een "helpende poot" in de huishouding. Ze krijgt een "boenskoetertje" dat haar met het schoonhouden van de vloer helpt. In januari maken we ook een begin met de aanleg van een boomgaard met fruitbomen. Deze fruitbomen hebben we geplant voor de bestuivende insecten in het kader van biodiversiteit en het valfruit is voor de knorrebpsen. Bij paus Valdi worden weer mastceltumoren (huidkanker) ontdekt die verwijderd moeten worden. In overleg met de "witte jassen" (dierenarts) namen we het besluit om dit nog maar één keer per jaar te doen aangezien paus Valdi niet meer de jongste is en elke operatie een groter risico vormt gezien zijn leeftijd. We sluiten de maand af met de komst van de bijna 13-jarige labrador Billy. Billy was door een andere stichting vanuit Portugal naar Nederland gehaald en geadopteerd door een alleenstaande vrouw. Billy was op 11-jarige leeftijd in het asiel terecht gekomen en had daar niet de beste verzorging gekregen. Ook bij zijn nieuwe gezin kreeg hij niet de verzorging die hij nodig had omdat de mevrouw in kwestie van mening was dat ze een gezonde viervoeter wilde en niet eentje met gezondheidsproblemen. Billy liep moeilijk en had last van een blaasontsteking die maar niet over wilde gaan. De stichting die Billy naar Nederland had gehaald gaf aan dat ze Billy niet terug konden nemen en vervolgens hebben wij een intake met Billy bij onze dierenarts gedaan. Daar hebben we Billy helemaal laten röntgenen en de dierenarts heeft met behulp van een echo gekeken of Billy last had van blaasgruis en/of blaasstenen en er werd wat urine afgenomen. Billy bleek gelukkig geen HD of ED te hebben, maar hij had wel last van ouderdoms artrose en hij bleek last te hebben van een verwaarloosde blaasontsteking. Vervolgens hebben wij besloten om Billy over te nemen en hebben wij voor dit ventje de beste plek geregeld die we voor hem konden vinden. Billy is met open armen verwelkomd in huize Kramers, het gezin waar ook al een andere herplaatser van ons woonde, namelijk labrador Pieter. Billy is vanaf dat moment een "zorgdier-op-afstand" geworden (dat wil zeggen: de viervoeter woont niet bij ons maar bij een ander gezin en wij begeleiden het gezin en betalen alle kosten) en huize Kramers heeft ervoor gezorgd dat Billy met behulp van een langdurige antibioticakuur en diverse controles bij de dierenarts van zijn blaasontsteking afkwam.

In februari is tante Lexie geholpen aan haar anaalklieren. Ze bleef er, ondanks diverse kuren, last van houden. In overleg met de dierenarts hebben we vervolgens besloten om haar anaalklieren te laten verwijderen. Na 14 dagen revalideren was tante Lexie helemaal genezen. In februari kwam de "klauwmevrouw" voor de knorrebpsen langs om de klauwen van Lizzy, Harrie, Huugje en Floris te bekappen. Met de "flip the pig" methode werden de klauwen op een zeer diervriendelijke wijze bekapt

en ook de tanden werden geknipt. Viervoeter Seb mocht mee naar de “witte jassen” (dierenarts) voor zijn jaarlijkse APK'tje en kreeg het stempeltje “ok”. Bij thuiskomst heeft Seb hele stoere verhalen gebluft tegen de bende van KFAAF over hoe “flink” hij wel niet geweest was bij de “witte jas”. Een week later zaten we alweer bij de dierenarts om röntgenfoto's van Shai Shai te laten maken omdat ze nog slechter liep. Ze kon zich nog amper staande houden en had moeite met opstaan. Helaas kregen we slecht nieuws want Shai Shai bleek DISH (diffuse idiopatische skeletale hyperostosis) te hebben. DISH is een verkalking van weefsels in de nabijheid van de wervelkolom. Het is onomkeerbaar en niet te genezen. Bij Shai Shai was het al vergevorderd waardoor we haar alleen nog konden ondersteunen met pijnstillende (en ontstekingsremmende) medicatie voor zowel de pijn die veroorzaakt werd door artrose als ook tegen neurologische pijn. In februari kwamen de paraveterinaire assistenten van Dierenkliniek Lochem een kijkje nemen op onze nieuwe locatie. Op het programma stonden, naast een uitgebreide knuffelsessie met de bende van KFAAF, een wandeling en rondleiding. Als kadootje hadden ze een prachtige droogloopmat meegenomen met daarop een collage van foto's van de bende van KFAAF. We sluiten de maand februari af met goed nieuws. Zorgdier-op-afstand labrador Max die vorig jaar een heupprothese heeft gekregen was na 9 lange maanden revalideren officieel genezen verklaard.

Maart was nog maar net begonnen toen we het verzoek binnen kregen om te helpen bij de herplaatsing van een 1,5-jarige border collie, Tobey genaamd. Binnen het gezin waar hij woonde waren veel “gedragsproblemen” die zij, ondanks de hulp van deskundigen, niet opgelost kregen. Tijdens de intake schoot Cupido raak, want bij het zien van de toet van Tobey was het “liefde op het eerste gezicht” tussen Tobey en collega Angelique. Vanaf dat moment stond de mand van Tobey in huize Lugtigheid. De gedragsproblemen zijn op het “af en toe” schaduwjagen na opgelost. In maart moest paus Valdi toch geopereerd worden aan zijn mastceltumoren. Ze groeiden sneller dan verwacht en hij kreeg er last van. De operatie langer uitstellen was geen optie, dus moest hij weer onder het mes. De operatie en revalidatie zijn goed verlopen en paus Valdi is weer een litteken en een “stoer verhaal” rijker. Maart was ook de maand dat ons Ouessant schaapje Teuntje vermist raakte. Teuntje was hoogbejaard en zat al dik in zijn bonustijd. Teuntje had zich afgezonderd van de rest van de kudde om te sterven. Helaas is dit op een moment gebeurd waar wij niet bij waren en we weten ook niet welke plek hij hiervoor gekozen heeft. Het landgoed is groot en er zijn diverse bossen met veel bladeren en takken waardoor je hem niet of nauwelijks opmerkt. We hebben diverse georganiseerde zoektochten opgezet waarbij we naar Teuntje gezocht hebben, maar helaas hebben we hem (nog) niet kunnen vinden.

De maand april had niet slechter kunnen starten met het plotselinge overlijden van Shai Shai op 5 april 2022. Shai Shai had de ziekte van Crohn, slechte heupen en in maart werd er ook DISH geconstateerd. Ze kreeg heel veel medicatie om geen pijn en zoveel mogelijk kwaliteit van leven te hebben, maar niets is oneindig en op een gegeven moment was haar lichaampje gewoon op. De medicatie hielp niet meer, ze werd van het ene op het andere moment incontinent en verlamd aan haar achterhand. We hebben vervolgens de hele moeilijke beslissing genomen om Shai Shai de regenboogbrug over te laten gaan want houden van is ook los kunnen laten wanneer het nodig is. Shai Shai is in de armen van mams rustig aan haar laatste reis begonnen. Shai Shai is 10 jaar geworden en heeft haar hele leven bij mams gewoond. Haar pootjes laten een prachtig spoor van liefde achter op het hartje van mams.

In april hebben we de boomgaard met fruitbomen verder uitgebreid met kersenbomen. Wederom voor de bestuivende insecten in het kader van biodiversiteit en voor de knorrebipsen zodat zij in de toekomst van het valfruit kunnen genieten. In april maakten we ook kennis met Percy, een vijfjarige Schotse collie die bij een verstandelijk beperkt gezin woonde en dat hem niet de leefomgeving kon bieden die Percy nodig had. Percy had bij dit gezin gedragsproblemen ontwikkeld en moest herplaatst worden voordat de situatie zou gaan escaleren. Wij hebben Percy vervolgens opgehaald voor een intake en uiteindelijk

besloten om hem over te nemen. In huize Lugtigheid zou de tijdelijke mand van Percy komen te staan zodat wij hem goed konden observeren en met hem konden werken aan zijn gedragsproblemen.

In mei overleed Jelle, onze laatste overgebleven Duitse reus. Net voor de verhuizing naar onze nieuwe locatie kwam zijn nijnenvriendje Juul te overlijden. Jelle was de enige van de nijnen familie die meeverhuisde naar de nieuwe locatie waar een prachtige villa op hem stond te wachten. In deze villa sloot hij een bijzondere vriendschap met een parelhoentje. Het was een prachtig gezicht om Jelle met het hoentje tegen elkaar aangekropen in de villa te zien zitten. Helaas vonden we Jelle op 15 mei 2022 dood naast zijn villa. Hij was ergens in de nacht een natuurlijke dood gestorven. Ondanks het grote verdriet aan onze zijde zijn wij blij dat hij uit zichzelf de regenboogbrug over is gegaan. Ook Jelle's pootjes laten een spoor van liefde achter op het hartje van mams.

In juni nam ex-dressuurpaard Chopinneke deel aan de Eper Paarden4daagse. Chopinneke, die met bilaterale peesblessures binnenkwam en jarenlang als weidepaard heeft rondgelopen was inmiddels zo goed hersteld van zijn blessures dat hij af en toe recreatief bereden kon worden. De Eper Paarden4daagse is een recreatief evenement waar deelnemers met hun paard staggewijs een tocht maken door de natuur. Chopinneke mocht twee van de vier dagen mee op pad. We hebben Chopinneke, die graag met mensen werkt, enorm zien genieten en hij heeft leuke nieuwe vriendschappen met een paar prachtige vriendinnen gesloten. Tja, de knappe looks van Chopinneke gingen niet onopgemerkt aan de dames voorbij.

In juli kregen we de schrik van ons leven toen Goofje ineens neerviel en compleet "out" was. Tijdens een wandeling was ze zomaar ingestort. Met grote spoed zijn we met Goofje naar de dierenarts gereden die het vermoeden had dat Goofje hartproblemen had. Ze moest direct opgenomen en onderzocht worden door een cardioloog. Daarvoor moesten we naar de Diergeneeskundige Faculteit in Utrecht. Met zo'n beetje piepende banden zijn wij richting Utrecht gereden waar Goofje direct onderzocht en opgenomen werd. Na een dikke week intern aan de beademing gelegen te hebben en helemaal binnenstebuiten gekeerd te zijn geweest kregen we te horen dat Goofje last had van pulmonaire hypertensie (oftewel: ze had last van een verhoogde bloeddruk in de longslagader met als gevolg hartproblemen) waarvan ze de oorzaak niet konden vinden. Ze kon alleen ondersteund worden met medicatie die ervoor zorgde dat haar longslagader wat vergroot werd waardoor ze het minder benauwd had. Ze mocht mee naar huis met de kanttekening dat de vooruitzichten erg somber waren en dat het een kwestie van "aanzien" zou worden. We leefden vanaf dat moment met de "dag" met Goofje.

In juli kregen wij het verzoek van collega's uit België, van Dierenasiel Meetjesland, of wij plek hadden voor een 11-jarig golden-meisje Nessi. Nessi had negen jaar lang in een fokprogramma gezeten en was daarna in het asiel terecht gekomen. Vervolgens is ze geadopteerd door iemand die onder bewindvoering stond en niet in staat was om voor Nessi te zorgen. Bij deze persoon heeft Nessi 1,5 jaar aan de ketting buiten gelegen. Nadat deze persoon huis en haard had verlaten en haar dieren aan hun lot had achtergelaten in huis, kwam Nessi via een omweg van tijdelijke opvang bij de burens terecht bij Meetjesland en daarna bij ons. Nessi had bij binnenkomst veel gezondheidsproblemen. Niet gek gezien haar achtergrond. Anatomisch was er ook van alles mis met haar want bij binnenkomst hadden we Nessi laten röntgenen waaruit bleek dat ze last had van HD, ED, spondylose en DISH. Nessi was in België gesteriliseerd en ze zou bij ons verder revalideren. Tijdens de revalidatie merkten we op dat er veel rommel uit haar vulva kwam. In eerste instantie dacht de dierenarts dat ze een baarmoederontsteking had en schreef een antibioticakuur voor, maar dat hielp niet en Nessi werd steeds zieker. We zijn vervolgens weer naar de dierenarts gegaan die haar geopereerd heeft om te zien wat er allemaal van binnen gaande was. Tijdens de operatie kwam de dierenarts twee abscessen tegen waarvan één abces tijdens de operatie sprong met

alle risico's van dien. Pus en etter liepen in de buikholte van Nessi waardoor ze een acute buikvliesontsteking opliep en zeer kritiek kwam te liggen. Omdat de dierenarts geen 24/7 zorg kon bieden en de afstand naar de faculteit in Utrecht te ver was, werd er besloten dat Nessi in de avond mee naar huis genomen mocht worden zodat wij toezicht op haar konden houden. Overdag zou ze dan weer opgenomen worden bij de dierenarts en zo werkten we als team samen om Nessi de zorg te geven die ze nodig had. We wisten dat de overlevingskans van Nessi gering was, maar Nessi verraste ons door te herstellen van de buikvliesontsteking. Er is maar een heel klein percentage viervoeters die hiervan herstellen, maar Nessi was er eentje van. Terwijl we nog aan het bijkomen waren van de schrik rondom Goofje en Nessi en de vele slapeloze nachten vanwege de intensieve zorg die Goofje en Nessi nodig hadden, kregen we de vraag of wij plek hadden voor de 11- jarige labrador Donna. De mensenvriend van Donna bleek terminaal ziek in het ziekenhuis te liggen en Donna en haar drie kattenvrienden waren alleen in huis achtergebleven. Donna was inmiddels bij een spoedopvang terecht gekomen, maar de kattenvrienden zaten nog alleen in huis. Na een intake gedaan te hebben met Donna in Eindhoven, zijn wij haar een week later op gaan halen bij de noodopvang (haar mensenvriend was inmiddels overleden). Na binnenkomst van Donna in huize KFAAF hebben we haar laten onderzoeken en verder op orde laten stellen. Röntgenfoto's wezen uit dat ook Donna anatomisch slecht in elkaar zat (HD, ED, spondylose) en ze had last van atopie. We hebben haar direct op speciale voeding gezet en (ontstekingsremmende) pijnstillende medicatie gegeven om haar nog zo lang mogelijk een fijn en zo goed als pijnvrij leventje te kunnen geven. Daarnaast heeft ze medicatie gekregen voor haar atopie (ze had diverse plekken op haar lichaam kaal gekrabbt door de jeuk). Ondanks dat Donna een oud bommeltje is, zit er nog veel "muziek" in Donna en is ze ongelofelijk speels.

Ook augustus startte met verdrietig nieuws. Herplaatser Pieter, die via ons in huize Kramers zijn gouden mand had gevonden, kwam te overlijden op de eerste dag van de maand. Ook hij zat anatomisch niet goed in elkaar en werd daar goed in begeleid door zijn gezin. Helaas begon ook Pieters lichaampje het op een gegeven moment te begeven. Met zijn koppie was niks mis, maar zijn lijfje wilde niet meer. Zijn familie heeft vervolgens de moeilijke beslissing genomen om Pieter los te laten. Pieter is liefdevol in de armen van zijn mensenvrienden Ilonka en Richard de regenboogbrug over gegaan en over hun harten loopt een mooi spoor van Pieter zijn pootjes. Het verdriet in augustus werd afgewisseld met de adoptie van de kattenvrienden van Donna die nog alleen in het huis zaten van hun overleden mensenvriend. Voor Snuitje, Kitty en Gabber zoals dit drietal heet, hebben we een fantastisch nieuw thuis gevonden en wel bij de vader van onze collega Larissa. Een "match made in heaven" want de vader van Larissa heeft dit drietal in zijn hart gesloten en ze zijn inmiddels onafscheidelijk geworden. Nessi was nog amper hersteld van haar buikvliesontsteking toen ze weer onder het mes moest. Ditmaal vanwege een afgebroken kies. Tijdens het verwijderen van haar abcessen moest Nessi bij de dierenarts in een kennel bijkomen. Maar Nessi had een kies kapotgebeten aan de spijlen van deze kennel omdat ze niet meer opgesloten wilde zitten. Toen ze wonder boven wonder hersteld was van de buikvliesontsteking moest ze dus weer onder narcose gebracht worden om de kies te laten verwijderen. De dierenarts had echter eerst röntgenfoto's van haar gebit gemaakt en was er zodoende achter gekomen dat ze meerdere gebroken kiezen in haar bekkie had als gevolg van jarenlang knagen aan spijlen van een kennel en een ketting. Er werd dus niet één kies verwijderd maar meerdere kiezen. Eenmaal thuisgekomen had Nessi een dag later een deel van de hechtingen in haar bekkie met haar tong losgetrokken, dus moesten we terug naar de dierenarts waar ze haar weer onder narcose gebracht hebben om wederom de boel te hechten. Helaas was ook dit van korte duur want Nessi had de dag erop weer met haar tong de hechtingen losgetrokken waardoor we uiteindelijk besloten om de wonden zonder hechtingen te laten genezen. Het genezingsproces duurt daardoor langer, maar het was de enige optie. Na een aantal weken was onze bikkie Nessi ook hier weer van hersteld. Augustus hebben we met veel verdriet afgesloten door het overlijden van Jagger. Van de één op de andere dag kreeg Jagger veel pijn. We zagen hem op het speelveld met een "verbeten

smoetje” staan en hij wilde geen stap meer verzetten. We zijn vervolgens direct naar de dierenarts gereden en daar aangekomen werd Jagger onderzocht en werd er besloten om Jagger te opereren want er was iets goed mis in zijn lijfje. Omdat het aan het einde van de dag was en we de avond ingingen werd er een tweede dierenarts opgeroepen om mee te helpen bij de operatie. Tijdens de operatie kwam de dierenarts ons vertellen dat Jagger een darmperforatie had. Hierdoor was een deel van de inhoud van zijn darmen in zijn buikholte gaan lekken. Ze hebben vervolgens de hele darm van Jagger nagekeken om te zien of hij iets scherp had opgegeten. Toen dit niet het geval bleek te zijn, hebben ze het gaatje in zijn darm gehecht en zijn ze zijn buikholte gaan spoelen. Daarna hebben ze de wond gehecht en kregen we te horen dat Jagger een buikvliesontsteking had en dat de vooruitzichten slecht waren. Net als bij Nessi mocht Jagger mee naar huis zodat wij hem in de nacht konden verzorgen en toezicht konden houden en overdag werd Jagger opgenomen bij de dierenarts. We wisten dat de kans van overleven klein was, maar nadat Jagger op dag twee bij de dierenarts ogenschijnlijk leek op te knappen en begon te eten, groeide bij ons de hoop dat hij, net als Nessi, zich er doorheen zou slaan. Helaas ging het een dag later bergafwaarts met Jagger en bij aankomst bij de dierenarts, waar Jagger overdag weer opgenomen zou worden, is mams bij Jagger gebleven. Jagger heeft nog een stortinfuus en extra antibiotica gekregen, maar helaas mocht dit niet meer baten. Bloedonderzoek wees ook uit dat de ontstekingswaarden bij Jagger enorm hoog waren en dat hij de buikvliesontsteking niet zou overleven. Mams heeft vervolgens de hele moeilijke beslissing gemaakt om Jagger in te laten slapen. Jagger is op 19 augustus in de armen van mams ingeslapen. Ook zijn prachtige pootjes lopen nu als een spoor van liefde over het hartje van mams heen. Jagger is 11 jaar geworden en heeft net als Shai Shai zijn hele leven bij mams gewoond.

Ook september ging van start met een ware tragedie. De gedragsproblemen van herplaatser Percy leidden tot veel schade in huize Lugtigheid. We hadden in de maanden daarvoor al het besluit genomen dat we Percy niet zouden herplaatsen omdat we het niet aandurfd vanwege het zeer onberekenbare scherpe randje van Percy. Vanuit het niets kon hij zomaar uitvallen en bijten. Het bijten escaleerde met ziekenhuisbezoeken en dierenarts bezoeken tot gevolg. Naarmate Percy zich meer en meer op zijn gemak begon te voelen in huize Lugtigheid, des te onberekenbaarder Percy werd. Na vier hele serieuze bijtincidenten met mensen en viervoeters waarbij een andere viervoeter (Marley) in kritieke toestand bij de dierenarts werd binnengebracht omdat ze helemaal opengereten was door Percy die, als hij uitviel om te bijten maar bleef bijten en ging “scheuren met zijn tanden”, hebben we in overleg met diverse partijen en deskundigen besloten om Percy in te laten slapen. Een beslissing die door een aantal mensen op sociale media hard bekritiseerd is. Toch staan wij nog steeds achter de beslissing die wij genomen hebben omdat we ervaren genoeg zijn en er alles aan hebben gedaan om Percy te rehabiliteren in een omgeving die bij hem paste. Alleen het hoofd en het hart zitten soms niet op één lijn en dat maakt het “verlies” van Percy nog steeds bitter. Percy is op 1 september in de armen van collega Angelique de regenboogbrug over gegaan. De urn van Percy heeft een mooie plek in huize Lugtigheid gekregen en een plukje van zijn haar is verwerkt in een armband van collega Angelique. Ook de pootjes van Percy laten een spoor achter op het hartje van collega Angelique. We sluiten de maand af met verdrietig nieuws rondom herplaatser Nessi. Ze was net genezen van haar laatste operatie en lange revalidatie aan haar gebit, toen ze vervolgens van van de één op de ander dag urine-incontinent werd.

Oktober startte zeer somber. Een week nadat Nessi urine-incontinent werd, werd ze ook ontlastings-incontinent. Niet lang daarna kreeg ze ook verlamingsverschijnselen aan haar achterhand. Een gevolg van spondylose en DISH. Een situatie die onomkeerbaar was en na het enige tijd aangekeken te hebben, we zagen haar namelijk zo ontzettend van het leven en van de dagelijkse boswandelingen genieten, hoe slecht en zwabberend ze ook liep, dat we haar zo graag nog wat extra tijd gunden, hebben we uiteindelijk toch de moeilijke beslissing moeten nemen om Nessi in te laten slapen. We hebben dit in overleg met haar “redder” Sofie Van Verdeghe van Dierenasiel Meetjesland gedaan. We baalden enorm omdat

bikkeltje Nessi zo hard geknokt en gevochten had om met succes te herstellen van de vele operaties die ze moest ondergaan na binnenkomst in huize KFAAF om vervolgens toch de strijd te moeten verliezen omdat haar lichaampje het begaf. Nessi is in de armen van mams op 6 oktober de regenboogbrug over gegaan. Ook de mooie pootafdrukjes van Nessi lopen als een spoor over mams haar hartje. We zaten nog volop in de verwerking van het verlies van Nessi (en Jagger, Jelle en Shai Shai) toen het lijfje van Goofje het niet langer meer volhield. De ondersteunende medicatie hielp niet meer en we merkten dat ze het steeds benauwder kreeg. In overleg met de dierenarts hebben we het hartverscheurende besluit genomen om Goofje, 5 dagen na het overlijden van Nessi, in te laten slapen. Ze zou anders gestikt zijn en dat wilde we koste wat het kost voorkomen. Goofje is op 6 oktober in de armen van mams de regenboogbrug over gegaan. Goofje is 11 jaar geworden en heeft net als Shai Shai en Jagger haar hele leven bij mams gewoond. Ook haar mooie pootafdrukjes lopen nu als een spoor over het hartje van mams heen. Een hartje dat in duizend stukjes lag van verdriet van het verlies van zoveel zo ontzettend geliefde viervoeters die zo kort achter elkaar het aardse leven hebben verlaten.

Alsof dit allemaal niet genoeg was, stortte kort daarna Zientje, onze snabbelkoning, in elkaar. Zientje liep de laatste tijd al moeilijker, dit als gevolg van HD en spondylose. Van het ene op het andere moment begon Zientje te zwalken. Hij kon zich amper staande houden en moest steun zoeken tegen de muur om niet om te vallen. Het leek alsof hij stomdronken was. Kort daarna lukt het Zientje ook niet meer om zelfstandig op te staan en vervolgens zijn wij met Zientje naar de dierenarts gegaan. De dierenarts bevestigde de ernst van de situatie en verwees Zientje door naar de neuroloog om een MRI te laten maken. Door snel te handelen lukte het de dierenarts en zijn team om voor Zientje de volgende dag een afspraak te maken bij de neuroloog voor een MRI. In Arnhem hebben ze van het "koppie" van Zientje een MRI gemaakt, maar de MRI liet niks afwijkends zien. Vervolgens hebben ze een hersenvocht punctie uitgevoerd maar ook daar kwam niks bijzonders uit voort. Als laatste hebben ze bloed afgenomen voor verder onderzoek en even dacht men dat Zientje een te traag werkende schildklier had, maar de uitslag van het lab wees uit dat ook dit niet het geval was. Ondertussen was Zientje weer thuis en begon hij langzaam weer op te knappen. Nog steeds staan we voor een medisch raadsel want de neuroloog en zijn collega's op Europees niveau, waar de case van Zientje uitgebreid is besproken, weten niet wat de oorzaak is van Zientje's neurologische problemen. Zientje is nog steeds niet helemaal de oude en hij heeft af en toe ook nog last van een terugval, maar gelukkig zijn er meer goede dan slechte momenten en krijgt hij hulp van Juultje bij zijn taak als "manasjer".

De rollercoaster van tegenslagen en het overlijden van zoveel geliefde viervoeters zo kort achter elkaar heeft ons doen besluiten om even een korte "social media" pauze in te lassen en alleen een foto, video met een regeltje tekst te plaatsen op Meta (Facebook). We hadden even de tijd nodig om het verdriet een klein beetje te verwerken en om op adem te komen. Lang heeft dit niet geduurd, want de dagelijkse verzorging van de zorgdieren gaat gewoon door, zo ook de werkzaamheden op het land.

Om met het laatste verder te gaan, in november (en december) hebben we grondverzetwerkzaamheden uitgevoerd op het landgoed omdat we meer plek moesten creëren voor de opslag van hooibalen. Met graafmachines en een kieper moest er grond afgegraven en uitgevlakt worden zodat er betonplaten gelegd konden worden voor de opslag van hooi. In november moest Donna gesteriliseerd worden en moest er een bult van haar voorpootje verwijderd worden. De sterilisatie, waarbij ook haar baarmoeder verwijderd werd, is goed verlopen. De revalidatie van haar pootje had echter nogal wat "pootjes in de aarde". Op een pootje zit niet veel overtollig vel en dat maakt hechten lastig. De dierenarts had daarom kleine gaatjes in de huid gemaakt zodat de huid meer rek kreeg. Het gevolg hiervan was dat Donna onder verband haar pootje moest laten genezen en dat lukte deels. Nadat de wond "aan de lucht" verder mocht genezen begon deze te ontsteken. Later bleek dat er nog wat "oplosbare hechtdraadjes" niet opgelost

waren. Deze hebben we vervolgens zelf verwijderd en kort daarna was de wond dicht. In november maakten we ook kennis met een nieuwe herplaatser, golden retriever Noeki. Noeki had net als Nessi in een slecht fokprogramma gezeten en was door een mevrouw op leeftijd meegenomen nadat de fokker geen belang meer had in Noeki. Noeki had net een nest met pups gekregen want de mevrouw wilde in eerste instantie een pup. Omdat Noeki in een loods had gezeten, in een kennel, en niet in huiselijke sfeer was opgegroeid was ze niet gesocialiseerd. Na drie maanden bij de mevrouw op leeftijd, die in een zelfstandige woonunit binnen een verzorgingshuis woonde, gezeten te hebben waar ze niet onder tafel vandaan wilde komen, en van alles mankeerde, werd aan ons gevraagd of wij haar op wilden komen halen. We hebben op locatie waar Noeki verbleef een intake gedaan en besloten om Noeki mee naar huize KFAAF te nemen. Onze dierenarts heeft Noeki vervolgens onderzocht en er zijn röntgenfoto's gemaakt waaruit bleek dat ze anatomisch zeer slecht in elkaar zit. Ze heeft HD, ED en spondylose. Maar ondanks dat ze van alles mankeert loopt ze enorm goed en zou je niet zeggen dat haar gewrichten zeer slecht zijn. We hebben in overleg met de dierenarts besloten om Noeki niet te laten opereren. We zijn bang dat ze door een operatie juist slechter gaat lopen en daarbij zou zo'n 3 jaar moeten revalideren en dat vinden wij geen kwaliteit van leven voor Noeki. Ze mag dus lekker voluit leven en als ze last krijgt van haar gewrichten dan gaan we haar ondersteunen met medicatie totdat haar lijfje op is. We hebben namelijk liever dat ze korter leeft, maar wel alles uit het leven heeft kunnen halen, dan dat ze een groot deel van haar leven in de lappenmand zit, kort gehouden moet worden en moet revalideren. En genieten doet ze. De eens zo bange Noeki is bij ons in een hele leuke en lieve jonge golden veranderd die de wereld op haar manier aan het ontdekken is. Eind november is onze Sint KFAAF-decemberactie "help Rudolph en vrienden de winter door" van start gegaan. Door de aanhoudende droogte was onze hele oogst om zelfvoorzienend te kunnen zijn mislukt. We moesten dus hooibalen inkopen om te voorkomen dat Rudolphje een "skeurbuikkie" zou krijgen omdat de voorraad in zijn keukentje op begon te raken.

In december kwam "Klaasie" in huize KFAAF de "skoentjes" van de beestenbende vullen. In de "skoentjes" zat tot grote vreugde van de beestenbende lekkers, speelgoed en balletjes. "Klaasie" kwam niet één keer, maar zelfs twee keer. De tweede keer kwam "Klaasie" als "Santa", tot grote verwarring en ergernis van tante Lexie, en wederom werden de vier(drie)voeters verrast, deze keer met Farm Food Antlers (hertengewei stangen). "Ho ho ho... dank je wel "Santa". In de laatste maand van het jaar 2022 werden herplaatsters Pien en Gijs, de twee labradors die vorig jaar bij ons binnen waren gekomen via collega's van dierenasiel Veeweyde, geadopteerd door hun gastgezin. Beiden hadden de nodige gezondheidsproblemen waaronder epilepsie, overgewicht, HD, overvulde knieën en ga zo maar door. Om Pien en Gijs beter te kunnen begeleiden hadden wij het besluit genomen om ze in een gastgezin te plaatsen. Dit gastgezin was familie van de dierenarts, had de juiste leefomgeving voor beiden en woonde ook op een steenworp afstand van de dierenarts in het westen van het land zodat de dierenartsbezoeken een "makkie" werden. Na een jaar hadden we Pien en Gijs eindelijk helemaal op orde en waren ze klaar om officieel geadopteerd te worden. Beide lieverds hebben hun "poot" onder het contract gezet en behoren nu tot de exclusieve bofbipsenclub van KFAAF. In december is Noeki gesteriliseerd en de dierenarts heeft ook haar baarmoeder verwijderd omdat er al verklevingen op zaten. De revalidatie is goed verlopen en Noeki is ook ruim ruim 5 kilo afgevallen. Ze was dik over de 43 kilo bij binnenkomst en de laatste keer dat ze gewogen is, woog ze 37 kilo. Ze krijgt een taille en we beginnen haar ribben te voelen. We zien haar ontzettend veel lol hebben met Donna en Seb en het is prachtig om te zien hoe ze helemaal aan het opbloeien is.

Ook achter de schermen is er ontzettend veel gebeurd. Wij krijgen dagelijks veel vragen binnen die we allemaal zo goed en zo snel als we kunnen proberen te beantwoorden. Ook verlenen wij zorg-en-begeleiding-op-afstand aan dieren en hun mensenvrienden waarover we wellicht nooit iets op Meta

hebben geschreven omdat het simpelweg te veel is om over te schrijven, maar daarom niet minder belangrijk.

2022 Is voor ons een bijzonder moeilijk jaar geweest. We hebben kort achter elkaar veel zeer geliefde dieren verloren en dat is hartverscheurend geweest. Het heeft er bij ons flink ingehakt maar ondanks het intense verdriet door het verlies van Shai Shai, Teuntje, Jelle, Jagger, Goofje en Nessi, denken we met veel liefde aan de mooie herinneringen. Daarnaast gaan het leven en de zorg voor de dieren in huize KFAAF en de nieuwkomers zoals Donna en Noeki gewoon door. Daar putten we kracht uit, net zoals wij kracht putten uit de steun die wij van jullie, onze lieve vrienden van KFAAF, krijgen. We hebben zoveel begrip en hartverwarmende berichten van jullie ontvangen. Onze dank daarvoor is zeer, zeer groot.

De Sint KFAAF-decemberactie "Help Rudolph en zijn vrienden de winter door" heeft zijn doel behaald: we hebben 7.500 euro mogen ontvangen voor de bevoorrading van Rudolph zijn keukentje. We hebben samen met Zientje en Juultje een dansje gedaan en Zientje heeft met Juultje in koor bij het hek tegen Rudolph geblaft dat de "baaltjes allemaal haalt zijn". Het keukentje van Rudolph kunnen we nu helemaal vullen met "baaltjes hooi" en dit allemaal dankzij jullie, onze lieve volgers van KFAAF. Onze dank is dan ook enorm groot en we maken een "diepe buiging" voor iedereen die de actie gedeeld heeft en/of een "sprietje, een kwart-halve-hele baal" gedoneerd heeft. Heel veel "mercike's" en nogmaals een hele dikke omhelzing en dank je wel, een dikke blaf en een dikke loei van Rudolphje.